

ZGODBE

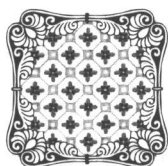
OB

KUHINJSKI

MIZI

Zdravilne zgodbe

RACHEL NAOMI REMEN

NIKOLO TI NISEM OBEŠUBILE ROŽNEGA VRTA

MOJE ZADNJE DVORIŠČE na pobočjih gore Tamalpais v severni Kaliforniji je pravzaprav zelo majhen travnik. Vsako poletje in jesen ga ob zori in v mraku obiskuje jelen. Kar velika stvar za nekoga, ki je odraščal na Manhattnu. Letos je na njegovih rogovih šest parožkov. Lani pet ali nemara štiri. Ob pogledu nanj ti zastane srce.

Pravzaprav nisem načrtovala, da bi imela jelena, načrtovala sem rožni vrt. Leto po vselitvi sem posadila petnajst rožnih grmov, darilo prijateljev. Potrebno je bilo veliko garanja, a sem ga v duhu že videla, kakšen bo. Prav kot v reviji *Sunset*. Vrtnice so zacvetele pozno spomladi in mesec dni je bil vrt prečudovit. Nato so začele izginjati. Osupla sem sčasoma ugotovila, da jih žre nekaj večjega od uši, zato sem se odločila, da ujamem storilca na delu. Nekega jutra sem vstala ob zori, in ko sem se zazrla skozi okno, sem odrevenela ob pogledu na jelena. Videti je bil kot ilustracija iz ene mojih otroških knjig. Medtem ko sem ga

spoštljivo gledala, je brez naglice prečkal dvorišče, nekaj časa brkljal med vrtnicami, nato pa slastno pojedel eno mojih kraljic elizabet.

Odtlej sem morala vsako leto sprejeti težko odločitev. Naj postavim višjo ograjo in gojim vrtnice ali naj imam jelena tri metre od zadnjih vrat? Vselej sem se odločila za jelena. Potem ko sva se dve leti gledala skozi stekleno šipo, sedaj lahko sedim zunaj, medtem ko večerja.

Ko ljudem pripovedujem o njem, nekateri nejeverno vprašajo: »Hočeš reči, da pustiš temu jelenu, da se gosti s tvojimi vrtnicami?« Včasih takega človeka povabim na ogled. Neki prijatelj je ob pogledu na jelena presenečeno obmolknil, nato pa izdaval: »No, saj verjetno vedno počnemo prave stvari iz napačnih razlogov.« Posadila sem rožne grme, da bi imela vrtnice. Sedaj kaže, da sem posadila rožne grme zato, da bi imela vsako jutro in večer pol ure tišine s to čarobno živaljo.

Neka moja pacientka, obolela za rakom na jajčnikih, se mi je zaupala: »Preden sem zbolela, sem bila prepričana o vsem. Vedela sem, kaj hočem in kdaj to hočem. Večino časa sem tudi vedela, kaj moram narediti, da bom dobila. Hodila sem po svetu z iztegnjeno roko in govorila: 'Hočem jabolko.' Velikokrat mi je življenje dalo granatno jabolko namesto jabolka. Vedno sem bila tako razočarana, da ga še pogledala nisem, da bi videla, kakšno je. Pravzaprav mislim, da ne bi mogla videti, kakšno je. Svet sem razdelila na dvoje zvrsti: 'jabolko' in 'nejabolko'. Če ni bilo jabolko, je bilo samo 'ne-jabolko'. Imela sem 'jabolčne oči.'«

Objeti življenje je odločitev. Neka druga pacientka na vprašanje, naj opiše svojega moža, v smehu pripoveduje zgodbo o obisku Havajev. Postala je del družinske mitologije. Njen mož, organiziran in varčen človek, je na vseh štirih otokih mesece vna-

prej rezerviral najem poceni avtomobilov. Ko sta prispela na Veliki otok in v agenciji za najem avtomobilov pokazala rezervacijo, so jima povedali, da ne moreta dobiti rezerviranega avtomobila. Vznemirjena je opazovala rdečico na moževem obrazu, ko se je pripravljala na prepir. Kazalo je, da je uradnik ni opazil. »Zelo mi je žal, gospod,« je rekel. »Bi sprejeli drugega za isto ceno? Imamo mustanga s premično streho.« Stežka pomirjen je mož natovoril prtljago v prelep bel športni avto in odpeljala sta se.

Podobno se je dogajalo vse počitnice. Vrnila sta avto in odletela na naslednji otok, kjer so jima povedali, da obljubljenega avta ni na razpolago, in jima za enako ceno ponudili nadomestnega. Bilo je čudovito, je rekla. Po mustangu so jima dali mazdo MR-10, lincolna in nazadnje mercedesa, vse z najiskrenejšimi opravičili. Počitnice so bile izjemno lepe in na letu nazaj se je obrnila k možu ter se mu zahvalila za ves trud in čudovite počitnice. »Ja,« je rekel, zadovoljen, »res je bilo lepo. Škoda, ker nikoli niso imeli obljubljenega avta za naju.« Mislil je povsem resno.